

— angaar, om hvilke § 13 handler, kunde dog de ny Bestemmelser ingen væsentlig Betænkelse have i saa Henseende. Thi Regelen bliver for disses Vedkommende dog stedse den, at deres Forbrydelser straffes. Der tillægges kun Justitsministeren en Beføjelse til paa visse Betingelser at lade andre betryggende Forholdsregler træde i Stedet for Straf. Ved en forstandig Benyttelse af denne Beføjelse kan Retsikkerheden ikke lide. Anderledes stiller Sagen sig med Hensyn til Børns Forbrydelser. For disses Vedkommende hæver Lovforslagets § 12 den kriminelle Lavalder fra den nugældende 10 Aars Alder til 14 Aar. For de af ikke-14aarige begaaede Handlinger udelukkes al Anvendelse af Straf. Kun betingelsesvis — „naar det findes fornødent“ — „kan der anordnes passende Forbedrings- og Sikringsmidler mod saadanne Børn“. Et Medlem af Udvalget (Høst) finder denne Opgivelse af alt Straffeværn mod Børn mellem 10 og 14 Aar ubetinget utilraadelig. Sely om Straffen paa mindre betinget Maade, end Tilfældet er efter Lovforslaget, erstattes ved Forbedrings- og Sikringsmidler, anser dette Medlem det for ugørligt at finde et lige saa kraftigt Værn mod de forbryderske Børn som Straf, navnlig naar der tænkes paa de talløse Forgribelser paa Personer eller Ting, mod hvilke der ikke let vil anvendes de videst gaaende Forholdsregler, som Anbringelse i en Opdragelsesanstalt, medens de mindre vidtgaaende langt fra kunne blive saa effektive som de Straffemidler, den gældende Ret hjemler. Der er nu vel andre af Udvalgets Medlemmer, der i nogen Grad dele det nævnte Medlems Betænkelse ved den ubetingede Straffrihedsregel, som Lovforslaget opstiller. Men disse have dog erkendt, at Opdragelsessynspunktet med Hensyn til Børn maa være det ledende, at det derfor er med Rette, at ogsaa det offentlige, naar det kaldes til at gribe ind, benytter Opdragelsesmidler i Stedet for Straf, og de tro, at disse Midler, naar de anvendes med Alvor, kunne udrette lige saa meget som Straf. Hele Udvalget med Undtagelse af

det nævnte Medlem har derfor troet at kunne gaa ind paa Grundtanken i § 12. Men Forudsætningen herfor bliver nødvendigvis, at de Opdragelses- og Sikringsmidler, som sættes i Stedet for Straf, komme til Anvendelse med samme Regelmæssighed og Nødvendighed som nu Straffen. Man har derfor ikke kunnet slutte sig til den betingede Henviisning til saadanne Midlers fakultative Anvendelse, som Lovforslaget lader sig nøje med. Hvad den almindelige borgerlige Straffelovs § 35 kunde lade sig nøje med ved Børn under 10 Aar, og hvortil der for disses Vedkommende i Aarens Løb meget sjældent har været Trang, passer ikke, naar Lavalderen hæves til 14 Aar. Hvad der er Undtagelse ved hine Børn, maa blive Regel ved de større Børn. Dette er den vigtigste Realitetsændring, Flertallet tilsigter ved den ny Affattelse, der i Ændringsforslaget Nr. 18 gives § 12. I denne har man dernæst udførligere end i Lovforslaget nævnt de Opdragelses- og Sikringsmidler, som ville være at anvende, samt angivet, til Dels afvigende fra Lovforslaget, de Myndigheder, i hvis Haand Bestemmelsen af dem lægges. Hvis en Lov om offentlig Forsorg for forsømte og forbryderske Børn havde foreligget, vilde man i disse Retninger kunne have henholdt sig til denne. Men da det ikke kan vides, om, naar og i hvilken Skikkelse det i Folketinget herom forelagte Lovforslag bliver til Lov, har man været nødt til at lade Paragraffen blive saa fuldstændig, at dens Anvendelse bliver uafhængig deraf. I øvrigt vil det ses, at man i Angivelsen af Opdragelses- og Sikringsmidlerne nøje har holdt sig til de Bestemmelser, hint andet Lovforslag angiver. Det er ogsaa fra dette Lovforslag, at man har hentet Reglen i 2det Stykke i Slutningen om, at Anbringelse udenfor Hjemmet undtagelsesvis kan udstrækkes udover det 18de Aar. Det er fremdeles i Henhold til dette Lovforslag, der kun tager Sigte paa Statsopdragelsesanstalter som en Eventualitet, at man har stølet paa, at private Anstalter, til hvilke der kan næres Tillid, ikke ville mangle til Anbringelse af de Børn, for hvem saa-